

Prolog

Pocăința este piatra cea din capul unghiului a vieții duhovnicești. Recunoașterea păcătoșeniei noastre, suferința că L-am întristat pe Dumnezeu, hotărârea pentru schimbare și alergarea la scaunul de spovedanie, constituie începutul mântuirii noastre.

Sfântul Ioan Înaintemergătorul și Domnul Însuși și-au început predică lor propovăduind pocăința. Nimeni nu poate să se mântuiască dacă nu se pocăiește. Doar prin pocăință, un mare tâlhar „a furat” chiar Raiul.

Așadar, înseamnă înșelăciune diavolească faptul că creștinii sunt nepăsători față de pocăință și mărturisire.

Desigur, nu ne referim la situația celor care pretind că n-au făcut nimic păcătos, sau a celor care autoplănuiesc moduri de mărturisire, deoarece nu voiesc să se smerească și să se plece sub epitrahilul duhovnicului, așa cum hotărăște rânduiala bisericească inspirată de Dumnezeu.

Ne referim în principal la starea multor creștini care se mulțumesc cu alte „îndeletniciri religioase”, cu participarea la o lucrare misionară, sau la discuții nefolositoare cu bătrânii, fără nicio dispoziție „să păzească neapărat căile cele strâmte”. Astfel, cred că cuceresc culmile, în timp ce se rătăcesc în mlaștinile purtătoare de moarte ale nepocăinței, nesimțirii și narcisismului.

Indiferența noastră pentru o pocăință definitivă, se arată clar în „grija” pentru viața și greșelile altora.

Fie ca multe pilde de pocăință, pe care Sfântul Chiril al Ierusalimului le amintește mai jos, să ne reînnoiască zelul pentru o pocăință adevărată. Fie să ne ajute, să însemnăm și să mărturisim fără nicio reținere, sau îndreptățire sau acoperire, toate bolile ascunse, rănilile și patimile care tulbură sufletul nostru, pentru curățirea căruia Domnul Și-a vărsat sângele Său.

În sfârșit, fie ca mica rușine pe care o încercăm înaintea duhovnicului, să ne izbăvească de nemărginita rușine, înaintea oamenilor și a îngerilor, la ceasul Judecății.

Pocăința

Păcatul este un rău înfricoșător și o boală primejdioasă pentru suflet. Îl ucide pe acesta cu vicleșug și-l predă neputincios iadului veșnic. Este însă lucrul care ține de voința noastră, rodul intenției noastre. Păcatul este un rău înfricoșător, dar nu și nevindecabil. Pocăința îl vindecă cu ușurință. Cât timp cineva ține focul în mână, se arde, dar când îl aruncă, încetează dogoarea. La fel se întâmplă și cu păcatul, pentru că și acesta este un foc care-l arde pe om. Mai ales despre cei care nu simt această arsură, Scriptura spune: „Oare poate pune cineva foc